

ת"פ 30830/05/21 - מדינת ישראל נגד מהנד טאה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 30830-05-21 מדינת ישראל נ' טאה(עציר)

בפני בעניין:	כבוד הנשיא שמואל הרבסט המאשימה	מדינת ישראל באמצעות ענף תביעות מחוז ירושלים- משטרת ישראל
נגד הנאשם		מהנד טאה ע"י ב"כ עוה"ד מ. גלעדי

גזר דין

כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו אשר ניתנה במסגרתו של הסדר טיעון בעבירות של גניבת רכב ועבירות נלוות נוספות, והכל כפי שיפורט להלן.

כתב האישום כולל 12 אישומים, המתארים 12 מקרים אשר התרחשו בין המועדים 11.4.21 ל- 5.5.21, 25 ימים, ובהם הנאשם שהינו תושב האזור, נכנס לישראל עם אדם אחר ללא אישור שהייה כדין- והכל לשם גניבת כלי רכב. הנאשם התפרץ לכלי רכב, נהג בהם למחסומים שונים ומשם עבר משטח ישראל אל שטחי האזור, עם הכלי רכב הגנובים.

העבירות בוצעו בשעות הלילה המאוחרות, כאשר כל פעם חבר הנאשם לאדם אחר שזהותו אינה ידועה וגנב רכב של אדם אחר. האישום הראשון מתאר כי הנאשם החזיק כלי פריצה מתוחכמים אשר באמצעותם פרץ לרכב, יחד עם האחר.

בגין מעשיו אלה, הורשע הנאשם ב-12 עבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), פריצה לרכב לפי סעיף 29+413 א לחוק, קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(א)(1), 12 עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") והחזקת כלי פריצה לרכב לפי סעיף 29+413(א) לחוק העונשין.

עוד הורשע הנאשם ב-11 עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה- אשר מעולם לא הוציא הנאשם, וזאת לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה") ו-11 עבירות של נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי[נוסח חדש], תשל"ל-1970 (להלן: "פקודת ביטוח רכב מנועי").

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, ולאחר שהוגש תסקיר שירות מבחן, טענו ב"כ הצדדים את טיעוניהם לעונש

עמוד 1

באופן חופשי.

תסקיר שירות המבחן

תסקיר מיום 27.2.22 מלמד כי הנאשם עצור כיום, בן 21 שנים, רווק אשר התגורר בבית אמו ברמאללה ולא עבד עובר לביצוע העבירות.

לדבריו, משפחתו התגוררה בשכונת מצוקה והוא היה נתון להשפעה של חברה שולית. לאחר 12 שנות לימוד ובעקבות משבר הקורונה, משפחתו נקלעה למצב כלכלי קשה והוא השתלב בעבודה עם אחיו על מנת לסייע בפרנסת הבית. לאחר שלא הצליח לפרנס את המשפחה באופן יציב, היה נתון ללחץ, חששות ומתיחות וכתוצאה מכך - קיבל החלטות שגויות אשר תוצאתן - כתב האישום דנן.

הוריו של הנאשם גרושים ואינם עובדים, והוא הבכור בין שלושה ילדים. במשך שנתיים לא התקיים קשר בינו ובין אביו.

בשל כך שהנאשם אינו אזרח ישראלי, לשירות המבחן אין מידע אודות רישום פלילי אודותיו.

הנאשם מסר כי טרם ביצע העבירות חיפש עבודה והגיע לאנשים אשר מסרו לו שיש עבודה בשטח ישראל בשינוע כלי רכב. לנוכח מצוקתו הכלכלית והקושי למצוא עבודה ולעזור למשפחתו, נסע ברכב עם אנשים אשר לא הכיר ולא ידע שהם מתכננים להיכנס לשטח ישראל על מנת לגנוב כלי רכב. הנאשם אמר שהיה בטוח שהוא הולך לבצע עבודה חוקית ובפני שירות המבחן ביטא צער על כך שאכזב את המשפחה ושיתף שזו פעם ראשונה שהוא עצור - ומשכך, הוא מצטער על מעשיו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם **מתקשה** לשאת באחריות על חלקו בביצוע העבירות, מטשטש את נסיבותיהם ומצמצם את חומרתן. דווח כי הוא נוטה להתייחסות **מצמצמת** ונוקט בהשלכת האחריות על השותפים בעבירות, ככל הנראה בשל הקושי לייחס לעצמו התנהלות פוגענית ושלילית.

שירות המבחן שקל את גילו הצעיר של הנאשם, מעצרו מזה תקופת זמן ממושכת, יכולתו לגלות כיום מודעות והבנה רבה יותר לחומרת מעשיו, למחרים ולהשלכות של מעשיו עליו ועל משפחתו.

לצד זאת, התרשם שירות המבחן **מרמת סיכון גבוהה** להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד ובשל כך ולנוכח כל המתואר בתסקיר, נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

עוד הומלץ כי אם יוטל עונש של מאסר בפועל, לא יהיה זה בדרך של מאסר ממושך אשר עלול להוביל להעמקה של ערכים ודפוסים עברייניים, ונזקו יעלה על תועלתו.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי עבירות גניבת הרכב אותן ביצע הנאשם, פוגעות בערכים החברתיים של הגנה על הקניין ושלום הציבור והן קלות לביצוע וקשות לתפיסה. עבירות התעבירה מביאות לחשש מובנה לפגיעה בחיי אדם ושמירת שלום ציבור ובטחונו.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים, מאחר שהעבירות בוצעו במועדים שונים, כלפי מתלוננים שונים ובשילוב עבירות נוספות ושונות בין אישום לאישום, ולהעמיד את המתחם בין **15 ל-30** חודשי מאסר לכל אחד מהאישומים.

לזכות הנאשם, ציינה המאשימה את הודאתו וגילו, אך לחומרה- את היותו תושב האזור שנכנס לישראל בצוותא עם אחרים, בתחום, לאחר תכנון מוקדם ונתפס בעת ביצוע העבירות ותוך שעשה שימוש במכשירים מתקדמים להנעת הרכב. בטווח זמנים מצומצם הנאשם גנב 12 כלי רכב. הנאשם המשיך במעשיו, עד אשר "נתפס על חם" ואלמלא כן, היה ממשיך במעשיו.

לאור ריבוי המעשים וחומרתם, **ביקשה המאשימה למקם את הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם ולגזור עליו עונש שלא יפתח מ-180 חודשים**, אשר הם 15 שנות מאסר, ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס, התחייבות, פסילת רישיון בפועל ועל תנאי וכן פיצוי למתלוננים אשר רכבם "נעלם" לתוך שטחי הרשות, והם עדי תביעה 42-53.

ב"כ הנאשם טענה מנגד, כי מדובר בנאשם אשר הוא בחור צעיר וחלקו במרבית העבירות- קטן. לשיטתה, מדובר בחבורה עבריינית שניצלה את הנאשם הצעיר והשתמשה בו כנהג בעת ביצוע העבירות והוא אפילו אינו מכיר את מי שהפעיל אותו. כמקובל בעבירות מסוג זה, יוזמי העבירות משתמשים בנערים צעירים כמו הנאשם, מפתים אותם בסכומים של 500 או 1000 ₪, וכנהגים הם אלה שנתפסים בביצוע העבירות.

היא הדגישה שהנאשם הודה בחקירתו וסיפר על חלקו בעבירות, בניגוד למקרים בפסיקה אשר עליה הסתמכה המאשימה. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה ללא הסדר עונשי ושם מבטחו בבית המשפט אשר יאזן כראוי את השיקולים העונשיים.

אביו של הנאשם היה בנתק ממנו במשך שנתיים, אך הגיע לבית המשפט מאחר והבין את גודל הצרה.

לשיטתה של הסנגורית המלומדת, אין לנאשם הרשעות קודמות, והוא נפל לביצוע העבירות במהלך תקופה קצרה בת שלושה שבועות בלבד. לכן, לאור הזמן הקצר, חלקו הקטן בעבירות והמאפיינים הנוספים, יש לקבוע **מתחם עונש אחד** למכלול העבירות, או לחילופין לחפוף את המתחמים העונשיים השונים.

הסנגורית הדגישה כי לצד ההמלצה על מאסר, שירות המבחן התייחס לשיקום והמליץ להימנע מהטלת מאסר לתקופה ממושכת, ולכן יש להשית עליו עונש אשר לא ישבור אותו ויחזק בו מאפיינים עברייניים.

לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין 20 ל-40 חודשים, ואת הנאשם יש למקם בשליש התחתון, לנוכח המתואר כאן.

אם ייקבע **מתחם עונשי נפרד**, הרי שהמתחם עבור כל אירוע נע לשיטתה בין **8 ל-10 חודשים** ויש למקם את הנאשם בצדו הנמוך ולחפוף את העונשים.

אשר לפיצוי, טענה ב"כ הנאשם, כי להוריו אין כסף להציע עבור הפיצוי.

אמו של הנאשם אמרה כי בנה אכן טעה. היא סיפרה כי בנה עזב את בית הספר כדי לסייע לה, היא נתנה לו כספי חסכון

שהיה לה לצורך פתיחת עסק, אך אז הגיע משבר הקורונה, היה ביניהם נתק, היא ואביו של הנאשם נקלעו למצב של גירושין, והנאשם נטל אחריות על פרנסת המשפחה. כיום הוא מתחרט על הטעות שעשה.

הנאשם בדברו האחרון, אמר שהוא מודה ומתחרט על מעשיו, הוא סיפר שהוא לא כפי שהיה ביום שבו נעצר, ביקש להשתחרר ולשוב הביתה, לעבוד ולעזור בפרנסת המשפחה ולבסוף ביקש שבית המשפט ירחם עליו.

דין והכרעה

העיקרון המנחה בעת קביעת מתחם העונש הוא עקרון ההלימה- קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

לשם קביעת העונש ההולם מתחשב בית המשפט בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הכל כפי הקבוע בסימן א 1 לחוק העונשין אשר הגדיר בתיקון 113 את הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

בענייננו הנאשם הורשע בעבירות הנידונות ב- 12 אישומים בכתב האישום. מדובר ב-12 מקרים שבהם הנאשם עבר עבירות דומות, על רקע אותו קשר עברייני, בנסיבות דומות ובאותה שיטת פעולה, והן בוצעו כולן במשך תקופה קצרה בת פחות מחודש ימים. משום כך, הרי שמדובר בפרשייה עבריינית אחת שבין אירועי המשנה שבה קיים קשר הדוק, ולכן אקבע מתחם עונש הולם אחד אשר יהלום את מכלול העבירות ואת החזרה עליהן.

על הערכים המוגנים בעבירות גניבת הרכב ועל הצורך בענישה מרתיעה, עמד בית המשפט העליון בע"פ 7163/13 **כסואני נ' מדינת ישראל** :

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הבטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב ... בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ..."

עבירות גניבת הרכב בהן הורשע הנאשם הוכרזו כמכת מדינה לפני שנים רבות, וככאלה היחס אליהן בפסיקה הינו מחמיר יותר. הן עבירות קלות לביצוע אך קשות לאיתור ורשויות אכיפת החוק מקדישות משאבים ומאמצים רבים למיגורן.

לא רק קניינו של בעל הרכב נפגע כתוצאה מהן, אלא גם פרטיותו, נוחותו ורווחתו, שכן גניבת הרכב נושאת בחובה גם פגיעה בחפצים אישיים המאוחסנים בכלי רכב ומותירה את בעל הרכב ללא אמצעי תחבורה עד אשר יתאפשר לו אמצעי תחבורה חלופי, תחת הרכב הגנוב.

לעבירות גניבת הרכב שביצע הנאשם נלוו עבירות נוספות חמורות לא פחות: עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, לאחר שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח.

ובעיניי, חמור מכל זאת- נהיגתו של הנאשם בכלי רכב גנובים בשטח ישראל תוך שהוא אינו מחזיק ברישיון נהיגה, ומן הסתם אינו מצוי בחוקי התנועה ויש להניח כי הוא מוכן לעבור למצב של "נהיגה פראית" ככל שהוא עתיד להתפס. עבירות תעבורה אלה מסכנות את הציבור קשות- הן חושפות את כלל המשתמשים בדרכים הציבוריות לנהיגתם של נהגים אשר מעולם לא הוסמכו והורשו לנהיגה. הם לא למדו את חוקי התנועה, את כללי הזהירות הנדרשים ובכל זאת בחרו ליטול לידיהם כלי רכב ולנהוג בו, על הסכנות העצומות הכרוכות בכך. נהיגה שכזו ללא ביטוח עשויה להותיר את הנפגעים מנהיגה בלתי מורשית, ללא פיצוי הולם לנזקיהם. כאשר עבירות אלה מבוצעות תוך כדי ביצוע עבירות רכוש, הרי שהן יוצרות סכנה מיוחדת בשל מטרתו של הנהג להימלט מרשויות החוק.

את מכלול העבירות, הנאשם עבר תוך כניסה לישראל בניגוד לחוק, בהיותו תושב בשטחים שנכנס לישראל שלא כדין. בכך פגע הנאשם בזכותה של מדינת ישראל לקבוע את זהות הבאים בשעריה ולהגן על אזרחיה מפני שוהים בלתי חוקיים אשר נכנסים לישראל במטרה לבצע עבירות ולפגוע באזרחי מדינת ישראל. כל כניסה לישראל בניגוד לחוק היא אסורה, אך בכניסה לצורך ביצוע עבירות - חומרה יתירה.

על העבירות הללו חזר הנאשם 12 פעמים. ב-12 מקרים הנאשם פגע ברכושם של קורבנות שונים, בעלי כלי רכב אשר נפלו קורבן למעשיו, הוא סיכן את המשתמשים בדרך פעמים רבות ורק בנס לא הייתה פגיעה בנפש כתוצאה מנהיגתו בניגוד לדין. הוא הפגין תעוזה ועורמה ויותר מכל- בוז לחוק, למדינה שאליה נכנס שלא כדין, לאזרחיה ולשלומם.

קשה לקבל את טענת ההגנה לפיה הנאשם נוצל על ידי חוליה עבריינית ולא הבין עד תומו את חומרת המעשה, שכן אין חולק שהנאשם היה מודע לכך שאין בידו אישור כניסה לישראל ורישיון נהיגה וודאי- לא הייתה לו כל הרשאה ליטול כלי רכב שאינם שייכים לו.

עם זאת, אקבל את טענתה, שלא נסתרה בכתב האישום, לפיה הנאשם לא היה הרוח החיה אשר ארגנה את המעשים מבעוד מועד והפעילה את מכלול המעורבים בפרשייה.

האישום הראשון מתאר כיצד שותפו של הנאשם מסר לו מכשיר דיאגנוסטיקה המסוגל לנטרל את מערכת התנעת הכלי רכב לאחר שהסביר לנאשם אודות הפעלתו, השניים ניפצו את חלון הרכב ואז הנאשם נכנס למושב הנהג ברכב, כאשר ברשותו המכשיר, מברג, 2 מפתחות של רכב מסוג מזדה, פינצטה וטלפון נייד, בעוד השותף עמד בסמוך לרכב ותצפת לעבר הרחוב.

האישום הראשון בכתב האישום מתאר למעשה את מעשה העבירה האחרון בסדרת העבירות שהנאשם ביצע, והוא חותם את הפרשייה העבריינית. זאת- רק בזכות עבודת המשטרה, אשר תפסה את הנאשם ושותפו בעת ביצוע העבירה. לחובת הנאשם נותרת ההנחה כי אלמלא היה נתפס בידי המשטרה, היה ממשיך לבצע את המעשים וחוזר חלילה.

לאירוע זה קדמו 11 אירועים נוספים שבהם גנב הנאשם 11 כלי רכב נוספים- הכל בשעות הלילה המאוחרות, ברחבי העיר ירושלים, תוך שהוא פוגע בבעלי כלי רכב שונים, תוך חדירה לישראל שלא כדין במטרה לבצע את העבירות, ונוהג ברחבי העיר מבלי שהורשה לכך מעולם.

מדובר בעבירות שתוכננו מראש, תוך חבירה לשותפים אחרים, ועל אף שהנאשם לא היה מיוזמי ההתארגנות העבריינית, הרי שחלקו בביצוע העבירה- כמי שהתפרץ לכלי רכב, נהג בהם והסיע אותם מתוך שטחי ישראל אל עבר האזור ולתוכו- היה משמעותי, הגם שלא היה מיוזמי העבירות.

הנזקים שהסב הנאשם הם כלכליים- לבעלי הכלי רכב שרכביהם נגנבו, לחברות הביטוח ולכל הנוגעים בדבר. מעבר לכך, פוטנציאל הנזק הגלום במעשיו גבוה מאוד והוא כולל כאמור, פגיעה אפשרית בחיי אדם, גרימת סבל ונזק לשלום הציבור אשר נחשף לשהייתו בישראל במטרה לבצע עבירות ולנהיגתו ללא רישיון נהיגה.

נתתי דעתי לערכים אלה, לפגיעה הקשה בהם, בעיקר לנוכח החזרה על העבירות פעמים רבות והפגיעה החוזרת ונשנית בהם, לנסיבות ביצוע העבירות, למדיניות הענישה המחמירה הנוהגת בעבירות מסוג זה, ולאחר שקלולם של שיקולים אלה, **אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין 45 ל-90 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף לעונשי פסילה מהחזקת רישיון נהיגה, עונשים צופי פני עתיד, קנס ופיצוי לנפגעי העבירות.**

העונש המתאים

הנאשם יליד שנת 2000, בן 22 שנים כיום.

לזכות הנאשם- עומדת הודאתו בביצוע העבירות כבר בשלבים הראשונים של חקירתו ועם פתיחת משפטו. הודאתו מלמדת שהוא לקח אחריות על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק וחסך את הצורך בניהול הוכחות בעניינו, על כל המשתמע מכך.

עוד עומדת לזכותו העובדה שזוהי הרשעתו הראשונה בפלילים, וכי מדובר במסכת עבריינית אותה ביצע על פני תקופת זמן קצרה, ולכן ניתן לראותה כמעידה בודדה בחייו.

יש לקוות כי זו תהא גם מעידתו היחידה ולאחריה, ישוב הנאשם למסלול חיים תקין אשר אין בו מקום לעבריינות ופגיעה בציבור.

על אף הודאתו בביצוע העבירות, שירות המבחן התרשם מצמצום מעורבותו של הנאשם בעבירות ונטייתו להשליך את האחריות על העבירות על השותפים האחרים על העבירה, ומשום שעדיין קיימת סכנה כי ישוב לבצע עבירות דומות, נמנע מהמלצה על חלופה טיפולית בעניינו, וגם לכך נתתי משקל.

בנוסף, בין נסיבותיו של הנאשם, נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, לכך שלראשונה בחייו הוא נתון במעצר ולהשלכות ריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריח על המשך דרכו בחיים, לנוכח ההשפעות השליליות אליהן הוא עתיד להיחשף בעת מאסרו- כפי שביקש שירות המבחן להתחשב בכך.

נתתי דעתי גם לנסיבות חייו של הנאשם- חיים במצוקה כלכלית, בהיעדר יציבות משפחתית ותוך חשיפה לחברה שולית עבריינית, ואשר בעת משבר הקורונה אשר הביא עמו החרפה נוספת בנסיבות חייו. אין ספק שמכלול נסיבות אלה השפיעו על שיקול דעתו של הנאשם והוא ביצע את העבירות על רקע עגום זה.

לצד זאת, לא מדובר בנאשם אשר נטען לגביו הליך שיקומי כלשהו ולכן אין לסטות ממתחם הענישה ההולם.

הוריו של הנאשם התייצבו בבית המשפט, ועל אף הקרע המשפחתי, נראה כי שניהם התגייסו לטובת עניינו, והם מבינים

כי הנאשם סטה מדרך המלך ומהווים עבורו גורם אשר ישפיע על התרחקותו מביצוע מעשים דומים בעתיד.

לזכותו של הנאשם, אם כן, יעמוד עברו הפלילי וגילו הצעיר, אך לחובתו תעמוד גישתו כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן. כל אלו מלמדים, כי מקומו של הנאשם הוא בחלקו **המרכזי-תחתון** של מתחם הענישה אשר נקבע.

אכן, חישוב אריתמטי יוביל לענישה מרובת חודשים ושנים, ועל אף שהיא תואמת לפרשיה מרובה עבירות כשלנו, נדמה כי הטלת עונש של 15 שנות, כבקשת התביעה, היא מופרזת בנסיבות העניין. לעיתים, דבקות במתמטיקה של הענישה עשויה ליצור תוצאה שאינה מתאימה. הנאשם, אכן ביצע מעשי עבירה מכוערים ומסוכנים, ועונשו ראוי שיכלול רכיב משמעותי של מאסר, אולם נדמה כי המסר העונשי יעבור כדבעי גם מספר שנת המאסר יהיה חד ספרתי. גם המחוקק הכיר באפשרות הנתונה לבית המשפט לחפוף מתחמי ענישה אשר נקבעו, וזאת על מנת להגיע, ככל שניתן, לתוצאה עונשית מאוזנת שהרי אין מדובר שתרגיל מתמטי בו יש להשלים את הנעלם, מאחר ואין מדובר בנעלם - אלא בנאשם.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול שיקולי הענישה ואת שיקוליו של הנאשם, שוכנעתי כי למקם את הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם הענישה שקבעתי, ולפיכך אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **55 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו.**
2. **9 חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור על כל אחת מהעבירות בהן הורשע בהליך זה, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, למעט עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.**
3. **3 חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר.**
4. **קנס בסך 10,000 ₪ או 120 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.1.25.**
5. **פיצוי כספי לכל אחד מהמתלוננים, ע"ת 42-53 בכתב האישום, בסך 2,000 ₪, אשר ישולם עד יום 1.6.23.**
6. **התחייבות הנאשם בסך של 10,000 ₪ להימנע מביצוע כל אחת מהעבירות שבהן הורשע כאן, וזאת למשך שנתיים מיום שחרורו. הנאשם הבין והתחייב.**
7. **פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 36 חודשים מיום שחרורו ממאסרו.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.

